

บทที่ 4

เปรียบเทียบบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ กับศีลข้ออินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท

1. ความนำ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ มาตรา 7 ในพระราชบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ 2550 กับศีลข้ออินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท ซึ่งการลักทรัพย์ในกฎหมายคอมพิวเตอร์เป็นทรัพย์ที่ไม่ใช่วัตถุไม่สามารถจับต้องได้ แต่เป็นทรัพย์ที่เป็นข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ส่วนทรัพย์ในทางพุทธปรัชญาเถรวาท หมายถึง ทรัพย์เคลื่อนที่ได้ และทรัพย์เคลื่อนที่ไม่ได้ หรือเป็นทรัพย์ที่มีวิญญาณ และไม่มีวิญญาณ ซึ่งทรัพย์เหล่านี้สามารถจับต้องได้ จากการศึกษาในบทที่ 2 และในบทที่ 3 นั้น ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นปัญหาที่จะนำมาเปรียบเทียบ มีอยู่ 4 ประเด็น คือ 1) การกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออินนาทาน 2) เกณฑ์ตัดสินการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออินนาทาน 3) ผลของการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออินนาทาน และ 4) ข้อยกเว้นกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออินนาทาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอรายละเอียดต่าง ๆ ทั้ง 4 ประเด็น เพื่อให้ทราบความเหมือนหรือความแตกต่าง ดังนี้

2. เปรียบเทียบบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท

2.1 การกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์

ปัจจุบันนี้ การติดต่อสื่อสารต้องผ่านระบบคอมพิวเตอร์ทั้งหมด ทำให้ตระหนักถึงภาพรวมของคอมพิวเตอร์ได้ว่า มีผลต่อการพัฒนาเปลี่ยนชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์และสังคมด้านต่าง ๆ ข้อมูลด้านการสื่อสารถูกเชื่อมต่อเข้าด้วยกันด้วยระบบอินเทอร์เน็ต ยิ่งคอมพิวเตอร์มีความสำคัญกับมนุษย์มากเท่าใด ความน่าเชื่อถือและการยอมรับจากเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ย่อมมีความปลอดภัยในทรัพย์ที่เป็นข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคลหรือสังคมเป็นข้อมูลลับที่ประเมินค่ามิได้

แต่ขณะเดียวกันการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีความร้ายแรงกว่าการกระทำความผิดในรูปแบบเดิม และแตกต่างทั้งในด้านวัตถุแห่งการกระทำความผิด วิธีการ เวลา และขอบเขตของการกระทำผิด ดังนั้นกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จึง

ประกาศบังคับใช้เพื่อป้องกันและดำเนินการต่อผู้กระทำความผิด เพื่อช่วยลดปัญหาอันเกิดความเสียหาย

กฎหมายคอมพิวเตอร์เป็นพระราชบัญญัติที่ควบคุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มีอยู่ 30 มาตรา มาตราที่ 1 ถึง มาตรา 4 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้บริการข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต และอีกส่วนหนึ่งเป็นการออกพระราชบัญญัติควบคุมการให้บริการข้อมูลอินเทอร์เน็ต และมาตรา 5 ถึงมาตรา 17 จะเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ใช้บริการ ส่วนมาตรา 18 ถึง มาตรา 30 จะเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำความผิด และหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามความผิดในมาตราต่าง ๆ ซึ่งในการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น ถือได้ว่าเป็นอาชญากรรม วัตถุแห่งการกระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นข้อมูลข่าวสารอยู่ในรูปของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า และเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้ เช่น ข้อมูลทางการค้าของบริษัทฐานข้อมูลบัญชีลูกค้าของบริษัท หรือค่าเงินในบัญชีธนาคาร ซึ่งการกระทำความผิดรูปแบบเดิมเป็นการกระทำความผิดทางกาย คือ การทำลายทรัพย์สินที่เป็นวัตถุของผู้อื่น เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เป็นต้น แต่การกระทำความผิดในรูปแบบใหม่มีมากกว่าการกระทำความผิดทางกาย เช่น การใช้โปรแกรมเข้าไปในระบบคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่ในบ้านเรือนของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งผู้กระทำความผิดไม่จำเป็นต้องใช้กายเข้าไปในบ้าน ก็สามารถทำผิดได้ นับว่าเป็นปรากฏการณ์แบบใหม่ และซับซ้อนมากขึ้น

ในการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ ในมาตรา 7 มีความเกี่ยวข้องกับการลักทรัพย์ คือผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเฉพาะและมาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน สี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มีเกณฑ์ตัดสินในการกระทำความผิด มี 3 ประการ คือ

1. ผู้ใดเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ คือ ผู้ใด หมายถึง ผู้เข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ผู้อื่น การเข้าถึงนั้นเป็นวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เป้าหมายเพื่อนำข้อมูล ทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลนั้นเป็นของผู้อื่น มิได้มีไว้เพื่อสาธารณะ หรือบุคคลทั่วไป การเข้าถึงคือ การละเมิด ซึ่งหมายถึง การจงใจ หรือประมาทเลินเล่อต่อข้อมูลผู้อื่นโดยผิดกฎหมาย สำหรับการกระทำความผิดในมาตรานี้คือการเข้าถึงข้อมูลของผู้อื่น โดยการเข้าถึงนี้ตนมิได้รับสิทธิในการเข้าถึงเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ในการเข้าถึงนั้นไม่ว่าจะด้วยวิธีการนำเครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เข้ามาช่วยในการเข้าถึงข้อมูล เพื่อนำข้อมูลภายในระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่นไป

2. ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการเข้าถึงโดยเฉพาะ คือ ข้อมูล ไม่ได้จัดทำเพื่อบุคคลทั่วไป ถือเป็นการกระทำโดยมิชอบทางกฎหมาย ข้อมูลดังกล่าวนี้ อาจเป็นข้อมูล ภาพ เสียง เอกสาร รูป เช่น การเข้าไปภายในระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น แล้วนำข้อมูลของผู้อื่นไป เป็นต้น

3. มาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน คือ การเข้าถึงมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นนั้นเป็นการกระทำผิดที่เจ้าของเขามีได้จัดทำไว้สำหรับบุคคลผู้เข้าถึงข้อมูล

สำหรับการกระทำความผิดในมาตรา 7 นี้ ต่างจากมาตรา 5 ซึ่งมาตรา 5 เป็นการเข้าถึงระบบ ส่วนมาตรา 7 เป็นการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีความลึกกว่า มีน้ำหนักมากกว่า และมีโทษหนักกว่า

2.2 การกระทำความผิดศีลข้อทินนาทาน

ศีลนั้นมีมาก่อนครั้งพุทธกาล พระราชาผู้ปกครองแผ่นดินได้ทรงสมათานรักษาศีล พร้อมประกาศศีลให้เป็นกฎหมายในการปกครอง ถึงแม้ในปัจจุบันนี้จะมีกฎหมายมากมาย แต่ก็ต้องอาศัยศีลเป็นแนวทางปฏิบัติประชาชนจึงจะดำรงอยู่เป็นสุขได้ ถ้าผู้ปกครองบ้านเมืองไม่ตั้งอยู่ในศีล ย่อมทำให้ประชาชนเดือดร้อน ไม่มีความสุข และถ้าประชาชนไม่ประพฤติอยู่ในศีลมีความประพฤติชั่ว ไม่ถูกต้องหลักศีลธรรม ไม่เกรงกลัวต่อบาป ปราศจากการละอายแก่ใจ ทั้งในที่ลับและเปิดเผย ย่อมก่อให้เกิดความเดือดร้อน ทั้งในผู้ปกครองและประชาชน ถ้ามีผู้ความตั้งมั่นประพฤติอยู่ในศีล มีการรักษากายและวาจาให้เรียบร้อยเป็นปกติ ก็ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้มีศีลและศีลย่อมนำความสุขมาให้

ศีลข้อทินนาทานนี้ พระพุทธองค์ทรงบัญญัติเป็นสิกขาบทที่ 2 ซึ่งในครั้งนั้นพระชนิย์ได้นำไม้ที่เป็นของหลวงที่เก็บไว้เพื่อบูรณปฏิสังขรณ์แปลงเมืองในคราวที่จำเป็น เพื่อนำไปสร้างกุฏิสถานที่อยู่ ครั้งนั้น พระพุทธเจ้ารับสั่งให้ประชุมสงฆ์ และได้สอบถามพระชนิยะแล้ว ก็ทรงทราบได้ว่า พระชนิยะได้ขโมยไม้ของหลวงจริง พระพุทธองค์จึงทรงดำหนิว่า เป็นโมฆะบุรุษ การกระทำอย่างนี้เป็นสิ่งที่ไม่สมควร ไม่ใช่กิจของสมณะการกระทำอย่างนี้ทำให้คนไม่เลื่อมใส ส่วนคนที่เลื่อมใสแล้ว ก็จักไม่เลื่อมใสอีกต่อไปต่อ ในครั้งนั้นได้มีมหาอำมาตย์เคยเป็นนักผู้พิพากษาบวชอยู่ในหมู่ภิกษุณัสนั่งอยู่ ณ ที่ใกล้ประทับของพระพุทธองค์ พระองค์ทรงรับสั่งตรัสถามภิกษุรูปนั้นว่า พระเจ้าพิมพิสารปรับอัตราโทษตามมูลค่าทรัพย์สินที่โจรกรรมมาเท่าไร ภิกษุณัสนั้นได้กราบทูลว่า มูลค่า 1 บาทบ้าง หรือเกิน 1 บาทบ้าง ซึ่งในกรุงราชคฤห์สมัยนั้น ทรัพย์สิน 1 บาท เท่ากับ 5 มาสก ถ้าภิกษุถือเอาทรัพย์สินที่เจ้าของมิได้ให้ด้วยอาการแห่งขโมยซึ่งถือเอาตั้งแต่ 5 มาสก (1 บาท) หรือมากกว่า 5 มาสก ภิกษุณัสนั้นขาดจากความเป็นภิกษุซึ่งพระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า “ภิกษุใดถือเอาทรัพย์สินที่เจ้าของมิได้ให้โดยจิตคิดจะลัก จากหมู่บ้านก็ดี จากป่าก็ดี มีมูลค่าเท่ากับอัตราโทษที่พระราชากำหนดโทษ

ของโจร มีโทษประหาร โทษจองจำ และโทษเนรเทศ ทรงตรัสว่า ภิกษุถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของมิได้ให้ ต้องปาราชิกหาสังวาสมิได้” (วิ.ม. 2539: 1/89/79)

การกระทำผิดศีลข้อที่สิบนาทานนั้น เป็นการกระทำผิดที่ประกอบด้วยเจตนา คือความตั้งใจ มุ่งหวังครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นมาเป็นของตน และในการกระทำผิด หมายถึง ลักทรัพย์ที่เป็น วัตถุ เคลื่อนที่ได้ และเคลื่อนที่ไม่ได้ การกระทำผิดนั้นแม้จะเป็นการกระทำผิดเพียงเล็กน้อย ทำให้ ทรัพย์ผู้อื่นเคลื่อนไหว ก็ถือว่ามีความผิด เพราะมีเจตนาเพ่งอยากได้ทรัพย์ผู้อื่น มาเป็นของตน

จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาในการกระทำจึงจะถือว่าผิด ถ้าไม่มีเจตนาในการกระทำ ไม่ถือว่าผิด แต่ทำให้ศีลต่างพร้อยเพราะการกระทำไม่ครบองค์ประกอบทั้ง 5 ประการ ดังที่ได้กล่าว มาแล้วข้างต้น

2.2.1 ประเด็นความเหมือน

ในการกระทำความผิด ผู้เข้าถึงข้อมูลในคอมพิวเตอร์ เป็นการกระทำโดย ตนเอง หรือสั่งทางวาจาให้ผู้อื่นกระทำ รูปแบบของการกระทำความผิดอาศัยวัตถุเครื่องมือทาง เทคโนโลยีระดับสูงทางคอมพิวเตอร์ ในการเข้าถึงทรัพย์ที่เป็นข้อมูลในวัตถุที่เป็นเครื่อง คอมพิวเตอร์ของผู้อื่นนั้น ได้มีมาตรการป้องกันเข้าถึง ผู้กระทำมีความรู้ ความสามารถในการ กระทำผิด และการกระทำจะเป็นความผิดได้นั้น ก็ต้องรู้ขั้นตอนในการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ ผู้กระทำความผิดสามารถใช้วิธีการทางคอมพิวเตอร์ที่ไม่อาจพบเห็นได้ด้วยกาย แต่ข้อมูลที่ปรากฏ ในรูปแบบของวัตถุนั้นได้นั้น คือ แผ่นกระดาน แผ่นซีดี ที่สื่อความหมายให้เข้าใจได้ ถือเป็นการ กระทำผิดในการเข้าถึงข้อมูลที่เป็นทรัพย์ปรากฏในรูปแบบของวัตถุ และเป็นการเข้าถึงข้อมูลที่มี มาตรการป้องกันในมาตรา 7 ในความผิดฐานลักทรัพย์

ส่วนการกระทำผิดลักทรัพย์ ในความหมายของพุทธปรัชญาเถรวาท คือ การ กระทำผิดกับทรัพย์ที่เคลื่อนที่ได้ เป็นการกระทำผิดลักทรัพย์ที่จับต้องได้ เคลื่อนที่ได้ ผู้กระทำผิด กระทำได้โดยตนเองทางกาย และสั่งทางวาจาให้ผู้อื่นกระทำ ด้วยการเข้าถึงที่ตั้งของทรัพย์ และ ถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาหวงแหน ถือเป็นกรรมสิทธิ์อยู่ ยังไม่สละสิทธิ์ความเป็นเจ้าของของทรัพย์ ถือว่า เป็นการละเมิดในการกระทำผิดศีลข้อที่สิบนาทาน

2.2.2 ประเด็นความแตกต่าง

การกระทำผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ในการถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ วัตถุแห่ง การกระทำผิดเป็นข้อมูลที่ปรากฏในรูปของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า เป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้ ผู้กระทำผิดไม่ต้องใช้กายในการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในบ้านผู้อื่น ก็สามารถกระทำความผิดได้ การกระทำผิดสามารถใช้คอมพิวเตอร์เชื่อมถึงกันได้ จึงเป็นการกระทำความผิดได้อย่างรวดเร็ว และ ไม่มีขอบเขต ซึ่งผู้กระทำผิดสามารถทำซ้ำข้อมูล โดยไม่ต้องเคลื่อนย้ายข้อมูลที่จับต้องไม่ได้

ผู้กระทำความผิดใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่ไม่อาจพบเห็นทางกาย ยากที่จะพบความเสียหายได้ในเวลาอันรวดเร็ว และกำหนดให้มีการทำลายข้อมูลภายหลังจากการกระทำความผิดได้ และความเสียหายที่เกิดขึ้นกับข้อมูลนั้น ไม่ถือเป็นสิ่งที่จับต้องได้

ในการกระทำความผิดสื่อข้อมูลทางกาย การกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ที่เป็นวัตถุเคลื่อนย้ายจากที่ได้ ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้จะถือเป็นความผิดไม่ได้ ผู้กระทำความผิดสามารถเข้าไปถึงแดนกรรมสิทธิ์ของผู้อื่น การกระทำความผิดแสดงออกทางกาย จึงต้องใช้ระยะเวลา นับเป็นนาที ชั่วโมง วัน สัปดาห์ เดือน หรือเป็นปี เป็นการกระทำความผิดภายในอาณาเขต และดินแดน มีข้อจำกัดทางกาย ดังนั้นการลักทรัพย์จึงต้องพรากรทรัพย์ของผู้อื่นไป มีการทำให้ทรัพย์เสียหาย หรือเสื่อมค่า หรือประโยชน์ในทรัพย์ผู้อื่น

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กฎหมายคอมพิวเตอร์เป็นพระราชบัญญัติป้องกันไม่ให้ผู้ใดผู้หนึ่งกระทำความผิด ในการละเมิดลักทรัพย์ที่เป็นข้อมูลผู้อื่น แม้การกระทำความผิดทั้งสอง จะมุ่งถึงทรัพย์เหมือนกัน แต่รูปแบบการกระทำความผิดแตกต่างกัน เช่น การกระทำความผิดในกฎหมายคอมพิวเตอร์ ผู้กระทำความผิดไม่ต้องใช้กายในการเข้าถึงข้อมูลที่เป็นทรัพย์ผู้อื่น แต่ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการกระทำความผิดซึ่งไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้กระทำ ในส่วนสื่อข้อมูลทางกายใช้กายในการเข้าถึงดินแดนกรรมสิทธิ์ผู้อื่น

2.3 เกณฑ์ตัดสินการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์

ในการกระทำความผิดย่อมมีเกณฑ์ตัดสิน เพื่อให้รู้ว่าเป็นการกระทำความผิด คือ การเคลื่อนไหวหรือไม่เคลื่อนไหวทางร่างกาย จะต้องอยู่ภายใต้การบังคับของจิต การที่คนเราละเมอไม่สามารถควบคุมสติได้หรือการเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กทารก ย่อมไม่ถือว่าเป็นเกณฑ์ในการกระทำความผิดในความหมายของกฎหมาย เพราะการกระทำนั้นมีทั้งการกระทำโดยตรง คือ บุคคลกระทำเอง โดยความคิด ตกลงใจ และได้กระทำตามความคิดและตกลงใจนั้น การกระทำโดยอ้อม คือ ผู้กระทำอาจไม่ได้กระทำเอง แต่บังคับผู้อื่นที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้เป็นผู้กระทำ แต่การกระทำทั้งสองนั้นย่อมมีความผิด ซึ่งเกณฑ์ตัดสินมีดังนี้

การกระทำความผิดในการเข้าถึงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ย่อมมีเกณฑ์ตัดสินกระทำความผิดซึ่งปรากฏในมาตรา 7 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ในฐานลักทรัพย์ การเข้าถึง หมายถึง การเข้าถึงในระดับกาย เช่น ผู้กระทำความผิดกระทำโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่น การนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ แม้จะไม่ได้นั่งอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ผู้อื่น แต่สามารถเข้าไปในระบบที่ตนต้องการได้ ซึ่งการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ หมายถึง การเข้าถึงฮาร์ดแวร์ หรือส่วนประกอบต่าง ๆ ของคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลที่ถูกบันทึกเก็บไว้ในระบบเพื่อใช้ในการส่งหรือโอนถึงอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีเกณฑ์ตัดสินการเข้าถึงข้อมูลของการกระทำความผิด 3 ประการ คือ ผู้ใด

เข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยมีขอบ ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการเข้าถึงโดยเฉพาะ และ มาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน

2.4 เกณฑ์ตัดสินการกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน

การกระทำผิดศีลข้อทินนาทานนั้น การจะตัดสินการกระทำใดผิดต้องอาศัย องค์ประกอบในการตัดสินจึงชี้ได้ว่า ในการกระทำผิดนั้นมีน้ำหนักมากเพียงใด องค์ประกอบจึงมีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นเครื่องกำหนดเพื่อให้ทราบว่า การกระทำเช่นนี้ เข้าสู่ขอบข่ายแห่งการกระทำผิดหรืออย่างไร ทั้งเป็นเครื่องชี้และกำหนดให้ทราบว่า ครอบงำประกอบหรือไม่ ถ้าไม่ครอบงำประกอบ การกระทำผิดนั้นก็ยังไม่สมบูรณ์ ดังนั้นจึงจะต้องวางเกณฑ์เพื่อเป็นเครื่องพิจารณาตัดสินในการกระทำนั้น และในการจะกระทำผิดศีลข้อทินนาทานจะต้องมีกฎเกณฑ์ในการตัดสิน อยู่หลายประการด้วยกัน ตามที่กล่าวมาแล้วเบื้องต้น ทั้ง 5 ข้อ

2.4.1 ประเด็นความเหมือน

ในเกณฑ์การตัดสินการทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ในมาตรา 7 ต้องมีเกณฑ์ประกอบในการตัดสิน คือ ผู้ใดเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการเข้าถึงโดยเฉพาะ มาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน คำว่า “ผู้ใด” หมายถึง ผู้ละเมิดจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล โดยมีขอบหมายถึง ผิดกฎหมาย การกระทำ เป็นกิริยาของผู้ละเมิด โดยมีจิตควบคุม ข้อมูล หมายถึง ข้อมูลที่เป็นภาพ เสียง ข้อความ ที่ปรากฏลงในแผ่นกระดาษเอกสาร หรือวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งที่สามารถสื่อความหมายทำให้เข้าใจได้ มีผลทำให้เจ้าของสูญเสียความเป็นสิทธิ์ในข้อมูลนั้น

ส่วนศีลข้อทินนาทาน การกระทำผิดต้องมียอดประกอบในการตัดสิน การกระทำผิด จึงชี้ได้ว่า เป็นความผิด และต้องอาศัยกายในการละเมิด หรือกระทำผิดต่อทรัพย์โดยมิจิตควบคุม และรับรู้ถึงคุณค่าของวัตถุ มีผลทำให้เจ้าของทรัพย์สูญเสียทรัพย์ หรือพรากรทรัพย์นั้น

2.4.2 ประเด็นความแตกต่าง

ในเกณฑ์การตัดสินการทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์มี 3 ประการ คือ ผู้เข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์เป็นทรัพย์จับต้องไม่ได้ ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการในการเข้าถึง โดยเฉพาะ ผู้เข้าถึงข้อมูลไม่ได้ทำตามขั้นตอนในการเข้าถึง หรือไม่ได้สมัครเป็นสมาชิก ไม่ได้ลงทะเบียน ไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งผู้กระทำผิดอาศัยคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำผิด ขากต่อการจะเอาผิด

ส่วนศีลข้อทินนาทาน มียอดประกอบตัดสินทั้ง 5 ประการ คือ ทรัพย์ที่เจ้าของเขาหวงแหน เป็นทรัพย์ที่จับต้องได้ หมายถึง ทรัพย์ที่มีวิญญาณเป็นสิ่งมีชีวิต และทรัพย์ที่ไม่มีวิญญาณ แม้ความคิดจะลักทรัพย์เกิดขึ้นในจิตเพียงครั้งเดียว ก็ถือว่าทำให้ศีลต่างพร้อย หรือเศร้า

หมอง ผู้กระทำผิด ใช้กายตนเองในการกระทำผิดลักทรัพย์ แม้กระทำผิดในที่ลับหูลับตาการกระทำผิดของตนก็ถือว่าผิดศีล และง่ายต่อการเอาผิด

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ในกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออทินนาทานมีองค์ประกอบเป็นเกณฑ์ตัดสินเหมือนกัน การกระทำผิดในระดับขั้นตอนและวิธีการต่างกัน โดยเฉพาะเกณฑ์การตัดสินในทรัพย์ที่เป็นข้อมูลทางคอมพิวเตอร์เป็นการยากต่อการเอาผิดกับผู้กระทำ แต่ทรัพย์ทางวัตถุในศีลข้ออทินนาทานสามารถจะพิสูจน์ให้เห็นเป็นหลักฐานสาวไปถึงความจริงได้ จึงง่ายต่อการที่จะเอาผิด

2.5 ผลการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์

ในผลการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ ในมาตรา 7 กล่าวถึงโทษของการกระทำความผิดที่มีความเกี่ยวเนื่องกับกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่ง ซึ่งโทษของกฎหมายคอมพิวเตอร์ คือ จำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ กฎหมายคอมพิวเตอร์เมื่อมีความเกี่ยวเนื่องกับกฎหมายอาญา คือจะเอาผิดกับผู้กระทำผิดในการลักทรัพย์ แต่ผลของกฎหมายอาญามีโทษหนักกว่า คือ มี จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน และโทษสูงสุดถึงขั้นประหารชีวิต

ส่วนกฎหมายแพ่ง มีโทษเบากว่ากฎหมายคอมพิวเตอร์และกฎหมายอาญา เพราะเป็นกฎหมายที่กำหนดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนต่อเอกชนด้วยกัน ซึ่งรัฐไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยว เพราะไม่มีผลกระทบต่อสังคมโดยรวม จึงให้ประชาชนมีอิสระในการกำหนดถึงความสัมพันธ์ระหว่างกัน ภายในกรอบของกฎหมายที่จะช่วยไม่ให้เอารัดเอาเปรียบกันจนเกิดความไม่เป็นธรรม สำหรับโทษในกฎหมายแพ่งนี้ เป็นโทษที่ยอมความกันได้ ซึ่งผู้เสียหายนั้น จะต้องเรียกค่าเสียหายจากผู้กระทำผิด และผู้กระทำผิดจะต้องยอมชดใช้ค่าเสียหายให้ เมื่อชดใช้ค่าเสียหายแล้วพ้นโทษ

2.6 ผลการกระทำผิดศีลข้ออทินนาทาน

ส่วนผลของการกระทำผิดศีลข้ออทินนาทานนั้น จะได้รับโทษมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 5 ประการ คือ ทรัพย์เป็นสิ่งของเล็กหรือใหญ่ ทรัพย์เป็นของผู้มีคุณค่ามากหรือน้อย และความพยายามในการลักทรัพย์มากน้อยเพียงใด จะเห็นได้ว่า ผลการกระทำผิดนั้น มุ่งถึงผลทางจิตมากกว่ากาย และจะได้รับผลของการกระทำในโลกนี้ เป็นผู้ไม่ได้รับความไว้วางใจจากสังคม เพราะเป็นผู้ประพฤติในทางไม่ถูก ไม่ควร ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมด้วย ส่วนผลในโลกหน้า เมื่อตายแล้วไปสู่ภพภูมิที่ลำบาก ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นคนไร้ทรัพย์สิน ขัดสนเรื่องเงินทอง ของมีค่า และเป็นผู้ไม่มีบารมี เป็นต้น

2.6.1 ประเด็นความเหมือน

ผลการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ เป็นผลของการกระทำ

ผิดทางกายในปัจจุบัน คือ ถูกปรับ ถูกจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ ในการกระทำความผิดทางกฎหมาย คอมพิวเตอร์นี้ เป็นการกระทำความผิดซึ่งสังคมไม่ยอมรับ เพราะทำให้เดือดร้อน ไม่มีความปลอดภัยในทรัพย์สิน ส่วนผลการกระทำความผิดในศีลข้ออทินนาทานนั้นเป็นผลต่อการกระทำทางกายในปัจจุบัน คือสังคมไม่ยอมรับ เพราะเห็นว่าเป็นการกระทำความผิดในทางไม่ถูก ไม่ควร ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมด้วย เพราะจะทำให้ความประพฤติเสื่อมเสียไปด้วย ซึ่งกฎหมายคอมพิวเตอร์และศีลข้ออทินนาทานนั้น ต่างก็ได้รับโทษทางกาย และส่งผลเสียหายต่อสังคมประเทศชาติส่วนรวม

2.6.2 ประเด็นความแตกต่าง

ผลการกระทำความผิดทางกฎหมายคอมพิวเตอร์นั้น เป็นการกระทำความผิดทางกาย คืออาศัยกายในการกระทำความผิด เช่น การเข้าถึงข้อมูลได้ต้องอาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การกระทำความผิดนี้ เป็นการกระทำความผิดที่ใช้กายในการป้อนข้อมูลคำสั่งเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ส่วนการกระทำความผิดในศีลข้ออทินนาทาน มีทั้งความผิดทางกายและจิต ส่วนการกระทำความผิดทางกฎหมายคอมพิวเตอร์ ถ้ากระทำความผิดจะได้รับโทษ คือ ปรับ จำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นโทษทางกาย ส่วนผลการกระทำความผิดศีลข้ออทินนาทานนั้น จะทำให้เศร้าหมอง เป็นทุกข์ และมีความกังวลใจ ซึ่งผลการกระทำความผิดศีลข้ออทินนาทานนี้ จะได้รับโทษทางจิตมีผลหนักกว่าการกระทำความผิดคอมพิวเตอร์ กล่าวได้ว่า ศีลมีผลกระทบต่อการคิดและจิตใจ ส่วนกฎหมายคอมพิวเตอร์นั้น มีผลกระทบต่อการกระทำภายนอก

ผลการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ มีความเกี่ยวเนื่องกับกฎหมายอาญา และกฎหมายแพ่ง มีผลทำให้โทษของการกระทำความผิดหนักเบาแตกต่างกัน ในกฎหมายคอมพิวเตอร์ในมาตรา 7 มีโทษหนักถึงกฎหมายอาญา แต่เป็นการกระทำความผิดถึงขั้นไม่รุนแรง เพียงมีโทษทางกฎหมายแพ่งและปรับหรือชดเชยค่าเสียหาย พันโทษ แต่ทางศีลข้ออทินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท ผู้กระทำความผิดลักทรัพย์ผู้อื่น เป็นความผิดที่ไม่สามารถลบล้างจากจิตได้ แต่ผลของกฎหมายคอมพิวเตอร์ ลบล้างความผิดได้ด้วยรับโทษ และได้กำหนดถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสังคม เมื่อมีการรักษากฎหมายเกิดขึ้นก็ทำให้บุคคลและสังคมมีความเป็นอยู่อย่างระเบียบเคารพสิทธิเสรีภาพในการอยู่ร่วมกัน เมื่อมีผู้กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์เกิดขึ้น กฎหมายก็มีหน้าที่กำหนดบทลงโทษทำให้ผู้กระทำความผิดเสียเสรีภาพทางกาย แต่ในทางศีลข้ออทินนาทานนั้น คือ ผู้กระทำความผิดย่อมได้รับโทษทำให้ใจเป็นทุกข์ ขาดเสรีภาพทางจิต

2.7 ข้อยกเว้นการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์

การกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ในการเข้าถึงข้อมูลในคอมพิวเตอร์ผู้อื่น ตามความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีความเกี่ยวเนื่องกับพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างเจ้าของ

ลิขสิทธิ์และสาธารณประโยชน์ อันชอบด้วยธรรมและชอบด้วยเหตุผล อันเป็นการไม่ให้ผูกขาดแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ และอาจเป็นผลเสียแก่ความก้าวหน้าของสังคมจึงมีข้อยกเว้น ทั้งนี้ จะไม่ขัดต่อผลประโยชน์ของเจ้าลิขสิทธิ์ ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายเกินควร

ส่วนการกระทำใด จะถือว่าเป็นการกระทำอันเข้าข้อยกเว้นในการละเมิดถึงทรัพย์สินที่เป็นข้อมูลของผู้อื่นนั้น คือ 1) วิจัยศึกษาโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมิใช่เพื่อแสวงหาผลกำไร 2) ใช้เพื่อประโยชน์ของเจ้าของสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์หากไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาผลกำไร 3) ดิจิตอล หรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ 4) เสนอรายงานข่าวทางสื่อสารมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ 5) ทำสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในจำนวนที่สมควรโดยบุคคลผู้ซึ่งได้ซื้อหรือได้รับ โปรแกรม นั้นมาจากบุคคลอื่น โดยถูกต้อง เพื่อเก็บไว้ใช้ประโยชน์ในการบำรุงรักษา หรือป้องกันการสูญหาย 6) ทำซ้ำ คัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายหรือในการรายงานผลการพิจารณาดังกล่าว 7) นำโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้น มาใช้ในส่วนหนึ่งในการถามและตอบในการสอบ 8) คัดแปลงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในกรณีที่ทำเป็นแก่การใช้ และ 9) จัดทำสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อเก็บรักษาไว้สำหรับการอ้างอิง หรือค้นคว้าเพื่อประโยชน์ของสาธารณชน

2.8 ข้อยกเว้นการกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน

ในการกระทำผิดสิ่งต่าง ๆ แม้จะเป็นการกระทำผิดแต่ก็มีข้อยกเว้นในการกระทำ ในหลักศีลธรรมทางพุทธศาสนา ถ้าการกระทำไม่เป็นไปด้วยเจตนา การทำความผิดศีลข้อทินนาทานจะได้รับข้อยกเว้น จะเห็นได้ว่าพระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติเป็นข้อยกเว้นสำหรับภิกษุ แต่เพื่อเทียบเคียงให้เป็นข้อยกเว้นสำหรับคฤหัสถ์ มี 8 ประการ คือ 1) ถือเอาด้วยความเข้าใจว่าเป็นของตน (หิขิผิด) 2) ถือเอาด้วยความเข้าใจว่า คู่กันเคยกัน แม้เจ้าของรู้จักไม่ว่า 3) ถือเอาโดยเป็นของยืม 4) ถือเอาของที่ผู้ล่วงลับไปแล้วหวงแหน ไม่รับรองสิทธิของคนตายไปแล้ว เว้นแต่จะมีผู้รับมรดกต่อ 5) ถือเอาของที่สัตว์หวงแหน (เช่น เสือกัดตาย ภิกษุถือเอามาเพียงบางส่วนเป็นอาหาร) 6) ถือเอาด้วยบังสุกุลสัญญา คือ เข้าใจว่าเป็นของเขาทั้งแล้ว 7) วิกลจริต (เป็นบ้า) 8) ผู้เป็นต้นบัญญัติ (ผู้กระทำผิดคนแรก)

2.8.1 ประเด็นความเหมือน

ในการทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ ผู้กระทำแม้จะละเมิดเข้าถึงข้อมูลผู้อื่น แต่การเข้าถึงข้อมูลนำข้อมูลที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นทำผลประโยชน์อย่างอื่น และเป็นการกระทำไม่ประกอบด้วยเจตนาที่จะกระทำให้อื่นเสียหาย ไม่ขัดผลประโยชน์เจ้าของทรัพย์สินที่เป็น

ข้อมูล ทั้งเป็นการให้เกียรติแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูล และผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นย่อมเป็นประโยชน์ต่อ ส่วนบุคคลและสังคม ประเทศชาติ

ส่วนการกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน ผู้กระทำผิดจะได้รับการยกเว้นไม่ผิด ศีลก็เนื่องด้วยผลการกระทำผิดไม่เป็นไปด้วยเจตนา (ตั้งใจ จงใจ)ให้กระทำผิด ไม่เกิดผลเสียหาย หรือไม่ทำให้ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์เดือดร้อน เสียผลประโยชน์

2.8.2 ประเด็นความต่าง

ในการกระทำผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ เมื่อประกาศบังคับใช้แล้วจะไม่มีผล ย้อนหลัง เอาผิดกับผู้กระทำผิดก่อนหน้าที่กฎหมายคอมพิวเตอร์ประกาศบังคับใช้ และข้อยกเว้น เกิดขึ้นเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์และสาธารณประโยชน์ อันชอบด้วยธรรมและ ชอบด้วยเหตุผล อันเป็นการไม่ให้ผูกขาดแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ และอาจเป็นผลเสียแก่ความก้าวหน้า ของสังคมจึงมีข้อยกเว้น

ส่วนศีลข้อทินนาทาน ข้อยกเว้นเกิดการกระทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ หรือจง ใจ และ การกระทำผิดศีลข้อทินนาทานนั้น ไม่ได้กำหนดถึงความสัมพันธ์ภายนอกคือ เจ้าของ ทรัพย์รับรู้ แต่เป็นการกำหนดถึงความสัมพันธ์ภายในคือ จิต แม้ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์เข้าใจว่าลักทรัพย์ แต่จิตผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจที่จะกระทำผิด ก็ได้รับข้อยกเว้น

จะเห็นได้ว่า ในการกระทำผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ในมาตรา 7 จะได้รับข้อยกเว้นในส่วน ของการไม่เสียผลประโยชน์ของเจ้าของข้อมูล เพราะทำให้เจ้าของรับรู้ ทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ เป็นผลต่อการพัฒนาประเทศชาติ ในส่วนศีลข้อทินนาทาน ผู้กระทำผิดถ้าไม่ได้ตั้งใจ จงใจให้ผิด หรือเสียผลประโยชน์แก่เจ้าทรัพย์ ก็ไม่ถือว่าผิดในศีลข้อทินนาทาน

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของกฎหมายคอมพิวเตอร์กับพุทธปรัชญาเถรวาท

กฎหมายคอมพิวเตอร์	พุทธปรัชญาเถรวาท
1. การกระทำความผิดทางกฎหมายคอมพิวเตอร์ ประเด็นความเหมือน ในการกระทำความผิด เป็นการกระทำโดย ตนเอง หรือสั่งทางวาจาให้ผู้อื่นกระทำ กับข้อมูลที่ ปราบกฏในรูปแบบของวัตถุ นั้น คือ แผ่นกระดาส แผ่นซีดี ที่สื่อความหมายให้เข้าใจได้ และการ กระทำอาศัยวัตถุเครื่องมือทางเทคโนโลยีระดับสูง	1. การกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน ประเด็นความเหมือน ส่วนการกระทำผิดลักทรัพย์ คือ การ กระทำผิดกับทรัพย์ที่เคลื่อนที่ได้ เป็นการ กระทำผิดลักทรัพย์ที่จับต้องได้ เคลื่อนที่ได้ ผู้กระทำผิดกระทำได้โดยตนเองทางกาย และ สั่งทางวาจาให้ผู้อื่นกระทำ ด้วยการเข้าถึง

ทางคอมพิวเตอร์ ในการเข้าถึงทรัพย์สินที่เป็นข้อมูลในวัตถุที่เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ที่มีมาตรการป้องกันเข้าถึง ประเด็นความต่าง การกระทำผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ วัตถุแห่งการกระทำผิดเป็นข้อมูลที่ปรากฏในรูปของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ไม่สามารถจับต้องได้ ไม่ต้องใช้กายในการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในบ้านผู้อื่น ก็สามารถกระทำความผิดได้ และเป็นการกระทำความผิดได้อย่างรวดเร็ว และไม่มีขอบเขต ซึ่งผู้กระทำผิดสามารถทำซ้ำข้อมูล โดยไม่ต้องเคลื่อนย้ายข้อมูลที่จับต้องไม่ได้ ยากที่จะพบความเสียหายได้ในเวลาอันรวดเร็ว และกำหนดให้มีการทำลายข้อมูลภายหลังจากการกระทำผิดได้ และความเสียหายที่เกิดขึ้นกับข้อมูลนั้น ไม่ถือเป็นสิ่งที่จับต้องได้	ที่ตั้งของทรัพย์สิน และถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาหวงแหน ถือว่า เป็นการละเมิดในการกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน ประเด็นความต่าง ในการกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน การกระทำผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ที่เป็นวัตถุเคลื่อนย้ายจากที่ได้ ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้จะถือเป็นความผิดไม่ได้ ผู้กระทำความผิดสามารถเข้าไปถึงแดนกรรมสิทธิ์ของผู้อื่น การกระทำผิดแสดงออกทางกาย จึงต้องใช้ระยะเวลา นับเป็นนาที ชั่วโมง วัน สัปดาห์ เดือน หรือเป็นปี เป็นการกระทำผิดภายในอาณาเขต และดินแดน มีข้อจำกัดทางกาย ดังนั้นการลักทรัพย์จึงต้องพรากรทรัพย์ของผู้อื่นไป
2. เกณฑ์ตัดสินการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ ประเด็นความเหมือน เกณฑ์การตัดสินการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ในมาตรา 7 ต้องมีเกณฑ์ประกอบในการตัดสิน การกระทำจะเป็นความผิดได้ต้องมีจิตเป็นปกติ ข้อมูล เป็นภาพ เสียง ข้อความที่ปรากฏลงในแผ่นกระดาษเอกสาร, หรือวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งที่สามารถสื่อความหมายทำให้เข้าใจได้ มีผลทำให้เจ้าของสูญเสียความเป็นสิทธิในข้อมูลนั้น ประเด็นความต่าง ในเกณฑ์การตัดสินการกระทำความผิดกฎหมาย	2. เกณฑ์ตัดสินการกระทำผิดศีลข้อทินนาทาน ประเด็นความเหมือน ส่วนศีลข้อทินนาทาน การกระทำผิดต้องมีองค์ประกอบในการตัดสินการกระทำผิด จึงชี้ได้ว่า เป็นความผิด และต้องอาศัยกายในการละเมิด หรือการกระทำจะเป็นความผิดได้ ผู้กระทำมีจิตเป็นปกติ และรับรู้ถึงคุณค่าของวัตถุ มีผลทำให้เจ้าของทรัพย์สินสูญเสียทรัพย์สิน หรือพรากรทรัพย์นั้น ประเด็นความต่าง ส่วนศีลข้อทินนาทาน มีองค์ประกอบ

คอมพิวเตอร์มี 3 ประการ คือ ผู้เข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์เป็นทรัพย์สินที่ต้องไม่ได้ ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการในการเข้าถึง โดยเฉพาะ ผู้เข้าถึงข้อมูลไม่ได้ทำตามขั้นตอนในการเข้าถึง หรือไม่ได้สมัครเป็นสมาชิก ไม่ได้ลงทะเบียน ไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งผู้กระทำผิดอาศัยคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ยากต่อการจะเอาผิด

3. ผลการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์

ประเด็นความเหมือน

ผลการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายคอมพิวเตอร์ เป็นผลของการกระทำความผิดทางกายในปัจจุบัน คือ ถูกปรับ ถูกจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ ในการกระทำความผิดทางกฎหมายคอมพิวเตอร์นี้ เป็นการกระทำความผิดซึ่งสังคมไม่ยอมรับ เพราะทำให้เดือดร้อน ไม่มีความปลอดภัยในทรัพย์สินได้รับ โทษทางกาย และส่งผลเสียหายต่อสังคมประเทศชาติส่วนรวม

ประเด็นความต่าง

ผลการกระทำความผิดทางกฎหมายคอมพิวเตอร์ เป็นความผิดทางกาย คืออาศัยกายในการกระทำความผิด เป็นผลกระทบโดยตรงทางกาย เป็นการกระทำความผิดโดยใช้วิธีวะสัมผัสทางกายการป้อนข้อมูลคำสั่งเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ มีผลกระทบต่อการกระทำภายนอก โทษ คือ ปรับ จำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นโทษทางกาย

ตัดสินทั้ง 5 ประการ คือ ทรัพย์สินที่เจ้าของเขาหวงแหน เป็นทรัพย์สินที่จับต้องได้ หมายถึงทรัพย์สินที่มีวิญญาณเป็นสิ่งมีชีวิต และทรัพย์สินที่ไม่มีวิญญาณ แม้ความคิดจะลักทรัพย์เกิดขึ้นในจิตเพียงครั้งเดียว ก็ถือว่าทำให้ศีลค่าพร้อย หรือเศร้าหมอง ผู้กระทำความผิด ใช้กายตนเองในการกระทำความผิดลักทรัพย์ และง่ายต่อการเอาผิด

3. ผลการกระทำความผิดศีลข้ออนินาทาน

ประเด็นความเหมือน

ส่วน ผลการกระทำความผิดในศีลข้ออนินาทานนั้นเป็นผลต่อการกระทำทางกายในปัจจุบัน คือสังคมไม่ยอมรับ เป็นการกระทำความผิดในทางไม่ถูก ไม่ควร ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมด้วย เพราะจะทำให้ความประพฤติเสื่อมเสียไปด้วย ได้รับโทษทางกาย และส่งผลเสียหายต่อสังคมประเทศชาติส่วนรวม

ประเด็นความต่าง

ส่วน ผลการกระทำความผิดในศีลข้ออนินาทาน มีทั้งความผิดทางกายและจิตทางจิตทำให้เศร้าหมอง เป็นทุกข์ และมีความกังวล ผลที่ได้รับ คือ โทษทางจิตมีผลหนักกว่าการกระทำความผิดคอมพิวเตอร์ กล่าวได้ว่า ศีลมีผลกระทบต่อความคิดและจิตใจ

4. ข้อยกเว้นการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ ประเด็นความเหมือน ในการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ ผู้กระทำแม้จะละเมิดเข้าถึงข้อมูลผู้อื่น แต่การเข้าถึงข้อมูล นำ ข้อมูลที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ทำผลประโยชน์อย่างอื่น และเป็นการกระทำไม่ประกอบด้วยเจตนาที่จะกระทำให้อื่นเสียหาย ไม่ขัดผลประโยชน์เจ้าของทรัพย์สินที่เป็นข้อมูล ทั้งเป็นการให้เกียรติแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูล และผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นย่อมเป็นประโยชน์ต่อส่วนบุคคลและสังคม ประเทศชาติ ประเด็นความต่าง ในการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ เมื่อประกาศบังคับใช้แล้ว จะไม่มีผลย้อนหลัง เอาผิดกับผู้กระทำผิดก่อนหน้าที่กฎหมายคอมพิวเตอร์ประกาศบังคับใช้ และข้อยกเว้นเกิดขึ้นเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์และสาธารณประโยชน์ อันชอบด้วยธรรมและชอบด้วยเหตุผล อันเป็นการไม่ให้ผูกขาดแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ และอาจเป็นผลเสียแก่ความก้าวหน้าของสังคมจึงมีข้อยกเว้น	4. ข้อยกเว้นการกระทำผิดศีลข้อ อทินนาทาน ประเด็นความเหมือน ส่วนการกระทำผิดศีลข้ออทินนาทาน ผู้กระทำผิดจะได้รับการยกเว้นไม่ผิดศีลก็เนื่องด้วยผลการกระทำผิดไม่เป็นไปด้วยเจตนา(ตั้งใจ จงใจ)ให้กระทำผิด ไม่เกิดผลเสียหาย หรือไม่ทำให้ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินเดือดร้อน เสียผลประโยชน์ ประเด็นความต่าง ส่วนศีลข้ออทินนาทาน ข้อยกเว้นเกิดการกระทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ หรือจงใจ และ การกระทำผิดศีลข้ออทินนาทานนั้น ไม่ได้กำหนดถึงความสัมพันธ์ภายนอกคือ เจ้าของทรัพย์สินรับรู้ แต่เป็นการกำหนดถึงความสัมพันธ์ภายในคือ จิต แม้ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินเข้าใจว่าลักทรัพย์ แต่จิตผู้กระทำไม่ได้ตั้งใจที่จะกระทำผิด ก็ได้รับข้อยกเว้น
---	---

8. สรุป และทัศนะวิจารณ์

ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กฎหมายคอมพิวเตอร์สามารถควบคุมการกระทำผิดทางกาย ไม่ให้กระทำผิดต่อทรัพย์สินของผู้อื่นให้เกิดความเสียหาย ถ้าไม่มีกฎหมายคอมพิวเตอร์มาควบคุมการกระทำความผิด ก็เป็นเหตุทำให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา กฎหมายคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นกฎข้อบังคับของสังคมที่ควบคุมผู้กระทำความผิด ที่สังคมยอมรับร่วมกันว่า เมื่อคนเราอยู่ในสังคมนั้น ๆ จำเป็นต้องเคารพสิทธิเสรีภาพซึ่งกันและกัน ถ้าไม่ยอมอยู่ในระเบียบข้อบังคับของสังคม ก็เป็นที่รังเกียจ และเมื่อถูกสังคมรังเกียจก็อยู่กับสังคมไม่ได้ แต่กฎหมายคอมพิวเตอร์ดังกล่าว ไม่อาจควบคุมทาง

ความคิดได้ ศิลจึงเป็นหลักปฏิบัติขั้นพื้นฐาน ไม่ให้คนใดคนหนึ่งในสังคมนั้นกระทำการใด ๆ อันเป็นการละเมิดสิทธิของกันและกัน ซึ่งในการลักทรัพย์นั้นก็เป็นการละเมิดในทรัพย์สินผู้อื่นทำให้ผู้อื่นเสียสิทธิ การใช้สิทธิข่มขืนนาทานก็เป็นเครื่องบังคับจิตใจไม่ให้คิดจะกระทำผิด หากไม่มีสิทธิข่มขืนนาทานมีแต่กฎหมายคอมพิวเตอร์เพียงอย่างเดียว ก็ไม่อาจยับยั้งการกระทำผิดนี้ได้ ระหว่างกฎหมายคอมพิวเตอร์และสิทธิข่มขืนนาทานนั้น ต่างก็มีส่วนป้องกันการกระทำผิดเหมือนกัน กฎหมายอาจควบคุมการกระทำผิดที่เกิดผลเสียแก่บุคคลหรือสังคม แต่ไม่อาจควบคุมความคิดที่จะกระทำผิดได้

ในการกระทำความผิดนั้นทำให้เกิดผลเสียทางสังคมและเศรษฐกิจ เป็นปัญหาต่อการพัฒนาสังคมโดยรวมของประเทศ กฎหมายจึงกำหนดหน้าที่ของบุคคล เพื่อให้สังคมยอมรับเงื่อนไขการอยู่ร่วมกัน ไม่กระทำความผิดต่อกัน ในฐานะภายใต้กฎหมายเดียวกัน เมื่อบุคคลยอมรับเงื่อนไขการอยู่ร่วมกันแล้ว จำต้องเสียสิทธิบางอย่างภายใต้กฎหมายเดียวกัน ฉะนั้นการกระทำบางอย่างของบุคคลอาจไม่มีเสรีภาพ จำต้องทำตามเงื่อนไขของกฎเกณฑ์ระเบียบที่วางไว้ หากฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่ให้พันธสัญญาร่วมกัน จะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย เมื่อได้รับโทษทางกฎหมาย จึงพ้นจากโทษ ส่วนสิทธิข่มขืนนาทาน เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น ย่อมได้รับโทษ ซึ่งเป็นโทษที่หนักกว่ากฎหมายคอมพิวเตอร์ เพราะสิลนั้นเป็นข้อผูกมัดทางจิต เมื่อมีการกระทำผิดจะไม่ส่งผลทางกายโดยตรง แต่จะมีผลกระทบต่อดิจมากกว่า กล่าวคือ ทำให้จิตห่อหุ้ม มีความหวาดระแวง และไม่เป็นสุข การแก้ไขปัญหภายในจิตตามหลักคำสอนทางพุทธศาสนา คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยความประพฤติที่ควรปฏิบัติให้เกิดหลักธรรม หิริ โอตตปปะ คือ มีความละอาย และความเกรงกลัวต่อการกระทำผิด การมีจิตสำนึกรู้ต่อการกระทำของตน ก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ควรให้เกิดขึ้นควบคู่พร้อมกันระหว่างกฎหมายและศีลธรรม เมื่อบุคคลมีศีลธรรมที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นประจำแล้ว กฎหมายที่ควบคุมการกระทำผิดทางกายก็ไม่จำเป็นต้องใช้อีกต่อไป เพราะหลักศีลธรรมสามารถควบคุมได้ทั้งกายและจิต หากมีแต่กฎหมายไม่มีศีลธรรมก็ไม่อาจควบคุมการกระทำผิดทางใจได้ เพราะใจเป็นผู้ควบคุมทางกาย หากคนเราควบคุมใจด้วยหลักศีลธรรมดังกล่าวจนชนะตนเองได้แล้ว การกระทำผิดทางกายก็ไม่เกิดขึ้น ดังนั้นในกฎหมายคอมพิวเตอร์ มาตรา 7 ได้กล่าวถึงการกระทำผิดในการเข้าถึงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ แต่ก็ไม่ได้กล่าวถึงการกระทำผิดในลักษณะดังกล่าว การมีกฎหมายคอมพิวเตอร์เพื่อป้องกันการกระทำผิดและปฏิบัติตามหลักแห่งศีลธรรม การกระทำผิดดังกล่าวก็ย่อมไม่เกิดขึ้น

จะเห็นได้ว่า ในหลักศีลธรรมข้อข่มขืนนาทานของพุทธปรัชญาเถรวาท มีความสำคัญยิ่ง เพราะในอดีตการกระทำผิดต่อกฎหมายมีน้อย สังคมและบุคคลต่างมีศีลธรรมประจำใจ แต่ในปัจจุบันนี้บุคคลมีศีลธรรมน้อยลง ปัญหาการกระทำผิดเพิ่มขึ้น จากการที่บุคคลไม่ได้นำหลัก

ศีลธรรมมาปฏิบัติ โดยเฉพาะศีลธรรมในข้อทินนาทานปัญหาการลักทรัพย์ คือ ทรัพย์ที่เป็นข้อมูลในคอมพิวเตอร์จับต้องไม่ได้ การที่ทรัพย์เป็นข้อมูลถูกนำบันทึกลงในแผ่นกระดาษ หรือแผ่นซีดีจัดเป็นทรัพย์ที่มีรูปร่าง จับต้องได้ และการลักทรัพย์ที่มีรูปร่างจึงทำให้ผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์และผิดต่อหลักศีลธรรม

ดังนั้น เกณฑ์ตัดสินของกฎหมายคอมพิวเตอร์ ในมาตรา 7 จึงมีเกณฑ์ตัดสินความผิด คือ ผู้ใดเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ ถือว่าเป็นการกระทำความผิดด้วยการเข้าถึง และใช้คอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ ถือเป็นการกระทำที่คุกคามหรือเป็นภัยต่อความปลอดภัย ของระบบคอมพิวเตอร์และระบบข้อมูล เมื่อระบบไม่มีความปลอดภัยจะส่งผลกระทบต่อการรักษาความลับและมั่นคงในการใช้งาน ของระบบข้อมูล และระบบคอมพิวเตอร์ ขณะเดียวกันการเข้าถึงข้อมูลโดยไม่ได้อนุญาต ก็เป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และอาจเกิดได้หลายวิธี เช่น การเจาะเข้าไปในระบบ หรือการบุกรุกทางคอมพิวเตอร์ เพื่อทำลายระบบคอมพิวเตอร์หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูล หรือเพื่อเข้าถึงข้อมูลที่เก็บรักษาไว้เป็นความลับ เช่น รหัสลับ หรือความลับต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า ในมาตรา 7 เป็นมาตรการป้องกันเฉพาะเจ้าของข้อมูลคอมพิวเตอร์เท่านั้น มีมาตรการห้ามมิให้บุคคลอื่นเข้าถึงข้อมูลตน หากผู้ใดฝ่าฝืนถือว่า เป็นการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์

ส่วนเกณฑ์ตัดสินในศีลข้อทินนาทานนั้น การลักทรัพย์ผู้อื่นที่เจ้าของถือกรรมสิทธิ์ในการครอบครองทรัพย์นั้นอยู่ ซึ่งทรัพย์นั้นมีเจ้าของ ไม่ได้สละให้ใคร หากผู้ใดเข้าถึงทรัพย์นั้น ด้วยการจับต้องหรือถือเอาไป โดยที่เจ้าของไม่ได้ให้ หรือผู้ใดทำให้ทรัพย์เคลื่อนจากฐานที่ตั้งของทรัพย์ ถือว่าการกระทำนั้น เป็นการลักทรัพย์ในศีลข้อทินนาทาน และการลักทรัพย์นั้น มีองค์ประกอบเป็นเครื่องตัดสิน คือ ทรัพย์ที่เจ้าของหวงแหน ยังไม่ได้สละทิ้งจากการครอบครอง รู้ว่าทรัพย์นั้นมีเจ้าของหวงแหน และเจ้าของยังไม่อนุญาต มีจิตคิดจะลักทรัพย์ แม้มีความคิดที่จะลักทรัพย์เพียงครั้งเดียว และพยายามจะลักทรัพย์ทางกาย และวาจา และลักทรัพย์มาได้ด้วยความพยายามนั้น ก็ถือเป็นการกระทำผิดในศีลข้อทินนาทาน

ในการกระทำผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์และหลักศีลข้อทินนาทานนั้น มีผลอยู่หลายประการ ด้วยกัน คือ ผลของการกระทำผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์มีผลกระทบต่อสังคมโดยรวม ทำให้สังคม และประเทศชาติเสียหาย ในการจะพัฒนาสังคมประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ต้องจัดระเบียบทางสังคมในการใช้คอมพิวเตอร์ให้อยู่ภายใต้กฎหมายคอมพิวเตอร์เดียวกัน จึงต้องปลูกฝังจิตสำนึกของผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์ให้มีจิตสำนึกรู้ต่อการกระทำของตนว่า การกระทำอันก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมและประเทศชาติ ก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ ถ้าเป็นผู้มีจิตสำนึกรู้ต่อการกระทำและมีความรับผิดชอบ ต่อการกระทำของตน ก็จะทำให้ลดปัญหาในการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ได้ แต่การที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้นั้น ต้องอาศัยหลักศีลธรรมข้อ

อทินนาทานมาช่วยแก้ไขปัญหา ปัญหาในการลักทรัพย์ก็ไม่เกิดขึ้น หรือหากมีการกระทำความผิดลักทรัพย์จำเป็นต้องใช้กฎหมายคอมพิวเตอร์เข้ามาควบคุมการกระทำความผิด แต่ต้องอาศัยศีลข้อ อทินนาทานมาควบคุมเพื่อมิให้เกิดจะลักทรัพย์ ปัญหาการลักทรัพย์จะลดน้อยลง

ดังนั้น การจะแก้ไขปัญหาการลักทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์ จะต้องอาศัยกฎหมายคอมพิวเตอร์ และศีลข้ออทินนาทานควบคู่กันไป ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า อาจแก้ปัญหานี้ได้ หรือถ้ามีการใช้กฎหมายคอมพิวเตอร์เพียงอย่างเดียวก็ไม่สามารถแก้ปัญหาการลักทรัพย์ทางคอมพิวเตอร์ได้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายคอมพิวเตอร์ควบคุมการกระทำความผิดได้เฉพาะทางกาย แต่หลักศีลธรรมในข้อ อทินนาทานนั้น ย่อมควบคุมการกระทำความผิดได้ทั้งทางกายและทางใจ หรือกล่าวอีกอย่าง คือ ควบคุมได้ทั้งทางกาย และทางจิตนั่นเอง

จากการศึกษาเปรียบเทียบบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์กับศีลข้ออทินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาทนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่เอาผิดกับผู้กระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์นั้น ยังไม่สามารถแก้ได้เท่าที่ควร เพราะในปัจจุบันนี้ยังมีการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น กฎหมายยังไม่สามารถแก้ปัญหานี้ได้ บางครั้งกฎหมายยังไม่สามารถเอาผิดกับผู้กระทำได้ เพราะรูปแบบการกระทำความผิดอาศัยเทคโนโลยี ข้อมูลต่าง ๆ สามารถเปลี่ยนง่ายรวดเร็ว ซับซ้อนกว่าทรัพย์สินที่เป็นวัตถุที่จับต้องได้

ผู้วิจัยเห็นว่า หลักศีลธรรมในศีลข้ออทินนาทานอาจแก้ปัญหที่เกิดขึ้นได้ เพราะศีลข้ออทินนาทาน คือ การเว้นจากการลักทรัพย์ เป็นหลักธรรมการปลูกฝังจิตสำนึกของบุคคลให้ความสำนึกอยู่เสมอว่า สิ่งของที่เป็นทรัพย์สินที่ผู้เป็นเจ้าของเขาหาได้มายากยิ่ง การที่คนเรานึกถึงความตั้งใจของเจ้าของทรัพย์สินที่พยายามแสวงหา มา ใช้เวลานานมาก ความผูกพันกับสิ่งของที่เป็นทรัพย์สินนั้น ทำให้คนมีจิตสำนึกรู้ว่า เราเป็นเจ้าของทรัพย์สินด้วยความบริสุทธิ์ใจ และได้มาด้วยความยุติธรรมกับการได้ครอบครองทรัพย์สินนั้น หากได้ปฏิบัติตามหลักศีลธรรมข้ออทินนาทาน ย่อมมีจิตสำนึก มีสติระลึกอยู่เสมอถึงคุณค่าทรัพย์สินของผู้อื่น และเข้าใจความรู้สึกผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน เหมือนเรามีความรู้สึกว่า ทรัพย์สินนั้นเป็นของเรา เมื่อบุคคลปฏิบัติตามหลักธรรมดังกล่าวได้ การกระทำความผิดในศีลย่อมไม่เกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม หลักศีลธรรมข้ออทินนาทาน ก็คือ หลักปฏิบัติจริยศาสตร์ขั้นพื้นฐาน ที่เน้นถึงความสัมพันธ์ภายในใจ ควรทำให้เกิดขึ้นในใจ เป็นการนำไปสู่เป้าหมายหลักของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ให้เกิดมีการจัดระเบียบวินัยในใจ มีความเคารพต่อทรัพย์สินผู้อื่น และช่วยลดปัญหาไม่ละเมิดสิ่งของผู้อื่น จะเห็นว่า เหตุของการกระทำความผิดมาจากใจ เพราะเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกระทำ คือ ผล ครั้นใจเป็นสาเหตุของการกระทำของสิ่งทั้งหลาย ศีลธรรมในพุทธศาสนา ก็แสดงให้เห็นว่า เมื่อเราดับปัญหาและป้องกันสาเหตุแรกได้ คือ ใจ ซึ่งเป็นผู้คิด ผู้กระทำ ที่อาศัยกายแสดงออกมา ซึ่ง

เป็นผลนั้น ปัญหาย่อมลดน้อยลง ความตะอายเป็นความเกรงกลัว ต่อการกระทำในสิ่งที่ไม่ถูก ไม่ควร ซึ่งเป็นความสัมพันธ์โดยตรงกับใจ ดังนั้นศีลธรรมจึงเป็นเรื่องกฎเกณฑ์ของธรรมชาติมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นปรกติสุข กล่าวคือ ต่างฝ่ายให้สิทธิเสรีภาพในการร่วมกัน ถ้าขัดแย้งกันหรือละเมิดกฎเกณฑ์ร่วมกันเท่ากับขัดแย้งศีลธรรมหลักธรรมชาติไปในตัว บทลงโทษที่กฎหมายระบุการกระทำผิดย่อมไม่เป็นผล โทษจึงเกิดขึ้นโดยสังคมเป็นผู้กำหนดลงโทษ ฉะนั้นผู้กระทำความผิดจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงจากสังคมที่ลงโทษได้ สังคมมนุษย์คือ พลังธรรมชาติของสังคมอย่างหนึ่งที่เกิดจากการปฏิบัติของสังคมร่วมกัน ศีลธรรมจึงเป็นธรรมชาติของสังคมที่ยอมรับร่วมกัน และเกิดจากการที่สังคมมนุษย์ร่วมกันเข้าใจหลักธรรมธรรมชาติความเป็นอยู่ร่วมกัน ดังนั้นศีลธรรมจึงเป็นสิ่งที่ปรับนิสัยของมนุษย์ให้ยอมรับความรู้สึกร่วม และความสำนึกรู้ ต่อกันและกัน ศีลจึงช่วยสังคมให้เรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งที่มีมนุษย์ครอบครองสิทธิ์ด้วยกัน สามารถเห็นคุณค่าสิ่งของที่ผู้อื่นแสวงหามาได้ มองเห็นความรู้สึกในความรักที่เกิดจากภายในของผู้อื่น กล่าวได้ว่า สามารถเกื้อกูลให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน ผู้มีศีลธรรมอาจมองโลกในแง่ดี มีเหตุผล ใจเย็น รู้จักแยกแยะสิ่งที่ถูก ที่ควร คุณสมบัติเหล่านี้คือ ผู้มีศีลธรรม

นอกจากศีลธรรมจะเป็นเครื่องมือในการช่วยประสานถึงความดีงามของสังคม ยังทำให้เกิดระเบียบวินัยที่ชัดเจน ในการดำเนินชีวิตร่วมกันระหว่างสังคม กล่าวคือ ไม่เห็นแก่ตัว ดังนั้นศีลธรรมนั้น จึงเป็นหลักที่จะช่วยเสริมเติมเต็มช่องว่างของกฎหมายคอมพิวเตอร์ได้ แม้สถานการณ์ปัจจุบัน การกระทำความผิดกฎหมายไม่อาจควบคุมทั่วถึงได้ แต่ศีลธรรมจะป้องกันช่องว่างของกฎหมายคอมพิวเตอร์ ในส่วนของกฎหมายคอมพิวเตอร์นั้น เป็นเพียงการระบุความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ข้อมูลที่ปรากฏในคอมพิวเตอร์ และโทษของผู้กระทำความผิด แต่กฎหมายก็มีข้อบกพร่องที่ควรนำมาวิเคราะห์ให้เห็นถึงปัญหาที่ไม่สามารถจะเอาผิดได้ เพราะกฎหมายจะเอาผิดได้กับวัตถุพยานหลักฐานที่ปรากฏเท่านั้น ยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ รูปแบบการกระทำผิดนับวันมีการพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง กฎหมายจึงอาจไม่ทันต่อการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงและรวดเร็ว การกระทำความผิดซับซ้อนยิ่งขึ้น ซึ่งข้อบกพร่องของกฎหมาย คือ นาน ๆ ที จะประกาศบังคับใช้

จะเห็นได้ว่า กฎหมายคอมพิวเตอร์ควบคุมถึงความสัมพันธ์ทางกาย ที่ปรากฏเฉพาะสถานการณ์ของช่วงระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดประกาศมาบังคับใช้เท่านั้น เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไป ก็ไม่อาจควบคุมได้อย่างทั่วถึง เพราะโลกมีการมีพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง ดังนั้นศีลธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่สามารถช่วยกฎหมายนี้ เพราะศีลธรรมเป็นเรื่องการกล่าวถึงความสัมพันธ์ทางใจโดยตรง ไม่ได้กล่าวถึงเวลา สถานการณ์ กล่าวได้ว่า ใช้ได้ทุกสถานการณ์กับการกระทำของมนุษย์ แม้จะพัฒนาเครื่องมือในการกระทำความผิดทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่ใจของผู้กระทำผิดยังเหมือนเดิม ดังนั้นเมื่อศีลธรรมจึงมีความสัมพันธ์ทางใจ ก็ย่อมสามารถควบคุมกระทำ

กระทำผิดไม่ให้เกิดขึ้นได้ จึงควรที่จะนำมาใช้เพราะเป็นหลักฝึกหัดกายวาจา และใจ ถ้ามีการปฏิบัติตามศีลข้อทินนาทานได้ ย่อมมีใจเป็นปกติสุข ไม่คิดจะละเมิด สามารถยับยั้งความชั่วในการจะล่วงเกินทรัพย์สินของผู้อื่น เมื่อศีลทำให้ใจเป็นปกติได้ สติจะป้องกันความคิดที่จะกระทำความผิดในกฎหมายคอมพิวเตอร์ การมีศีลประจำทุกกาลเวลา ทุกขณะจิต พุค และกระทำ จะควบคุมใจในการบังคับแสดงออก เช่น แม้ทรัพย์สินในคอมพิวเตอร์จะเป็นข้อมูลในคอมพิวเตอร์ รูปแบบการกระทำ ความผิดทางคอมพิวเตอร์จะพัฒนาการไปอย่างไรก็ตาม แต่ถ้าปฏิบัติมันตามศีลดังกล่าว ย่อมจะควบคุมความคิด และยับยั้งการกระทำความผิดกฎหมายคอมพิวเตอร์ได้ ดังนั้นแม้กฎหมายคอมพิวเตอร์จะประกาศบังคับใช้เพื่อป้องกันการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการควบคุมกระทำความผิดทางกาย ถึงกระนั้น ศีลธรรมข้อทินนาทานในพุทธปรัชญาเถรวาท ก็คือ หลักธรรมห้ามไม่ให้เบียดเบียนกัน ซึ่งทั้งสองอย่างระหว่างกฎหมายคอมพิวเตอร์กับศีลธรรมข้อทินนาทาน มีความสอดคล้องกัน เพราะในศีลธรรมข้อทินนาทาน สามารถควบคุมได้ทั้งกายและใจ การกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวย่อมไม่เกิดขึ้น จะเห็นได้ว่า ศีลธรรมเป็นหลักสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิต และจะต้องควบคู่กับกฎหมายจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ เหมือนกับเงาต้องคู่กับเราเสมอ และในการเอาผิดกับผู้กระทำความผิดทางกฎหมายคอมพิวเตอร์ในการลักทรัพย์นั้น ไม่สามารถเอาผิดกับผู้กระทำผิดได้อย่างทั่วถึงเพราะยากต่อการตรวจสอบหาหลักฐานในการกระทำผิดนั้น แต่ศีลธรรมในข้อทินนาทานนั้น สามารถเอาผิดกับผู้กระทำผิดได้โดยไม่ต้องมีหลักฐาน เพราะเป็นการกระทำผิดที่ส่งผลทางใจซึ่งรู้ได้ด้วยจิตสำนึกของตน และการที่จะมีมโนธรรมหรือมีจิตสำนึกที่ดีได้นั้น ต้องมีhiri และ โอตตปปะ คือ ความละเอียดแก่ใจ และความเกรงกลัวต่อผลการกระทำผิดของตน

ดังนั้น บุคคลที่มีมโนธรรมจิตสำนึกที่ดีได้ ย่อมไม่มีการกระทำผิดในทรัพย์สินของผู้อื่น เพราะการกระทำผิดในทรัพย์สินของผู้อื่นนั้น เป็นการทำให้เกิดความเสียหายแก่สังคมและประเทศชาติ ผู้วิจัยเห็นได้ว่า การที่นำเอาหลักศีลธรรมข้อทินนาทานมาใช้ เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อกฎหมายคอมพิวเตอร์ เพราะเป็นหลักธรรมห้ามไม่ให้เบียดเบียน ทรัพย์สินของกันและกัน ทั้งในที่ลับหรือที่แจ้ง เมื่อบุคคลไม่เบียดเบียน ความสงบ สุข และความสามัคคีก็เกิดขึ้น ปัญหาเรื่องทรัพย์สินในการอยู่ร่วมกันก็ลดน้อยลง เพราะต่างคนก็มีความละเอียดเกรงกลัว ต่อผลการกระทำของตนที่เกิดขึ้น ทั้งยังทำให้สังคมไม่ยอมรับ และรังเกียจ การไม่ต้องระแวง ก็เป็นผลมาจากจิตสำนึกที่ดีที่มองเห็นคุณค่าสิ่งของที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น และการกระทำผิดในทรัพย์สินของผู้อื่นนั้น เมื่อบุคคลลงมือการกระทำผิดทางกายได้ ก็เท่ากับว่าทำให้เกิดการมีจิตสำนึกที่ดี และมีวินัยในตนเอง รู้จักรับผิดชอบต่อผลการกระทำของตน ดังนั้น การยับยั้งชั่งใจ จะช่วยลดการกระทำผิดในการลักทรัพย์ทาง

คอมพิวเตอรืได้ เพราะเป็นเหตุที่ทำให้เกิดผลกระทบ คือ ความละเอียด และความแรงกล้ว ต่อผลการ
กระทำของตนได้ทุกเมื่อ ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง พร้อมทั้งทำให้การดำเนินชีวิตในสังคมมีความสุข